

Olaf Grilstad

Så er du ei mere blant dine
du fjellets trufaste sønn,
du som elsket høyfjelllets vidder
med sin fattige dvergbjørk og lyng.

Dei trauste Trollheimens topper
med evige snøbreer og is,
dit gikk din gang hver sommer,
du lengtet til ditt paradís.

Også dit gikk ferden i sommer,
tross lite solgløtt det var,
enno en gang fikk blikket
kvile på nuten klar.

Kan hende en vemodstanke,
hvem vet, kanskje avskjed du tok
med de kjære og kjente steder
før ned til bygda du drog.

Vi savner deg alle kjente,
hedersmann som du var.
Kvil søtt etter ferden her nede
og takk for hvert minne vi har!

Venner på Å

Svaneliden

Av Leif Halse

I Svaneliden
om sommartiden
där är så vackert på bergets topp:
där kan jag sitta ibland och drömma
och tiden glömma
och stirra timtals i himlen opp.

I Svaneliden
om sommartiden
där ser man milsvidt i världen kring:
där kan jag sitta til kvällen sena
så helt allena —
och gråta, gråta ... för ingen ting.

Karl Alfred Melin

Eg veit ikkje korleis det er med *deg*, men med meg er det slik at eg gong og annan blir gripen av vemod — av det store vemodet. Tru om det ikkje er slik med deg og? Det er som all din hug er fullflødd, og det store vemodet når dei øvste flostrenger i ditt sinn. Det er ei underleg kjensle og ei lykkeleg kjensle. Ein enkel og vakker tone syng gjennom di sjel — ein tone i moll. I slike stunder leitar du deg gjerne attende til dine barndoms trakter, til naustet nede i fjurusteinane med sjøen blank og roleg utetter mot synsranda — til den grasgrodde vollen mellom oldrene nede ved elva, eller til fjellet med stein og mose og høg sommarhimmel over teler og vidder. Der slår du deg ned, og du opplever kvar gong den underlege skjelvande sanninga i dei versa som står over desse linene.

Vi har vel alle vår Svanelid — ein løynd stad bortafor all strid og alt ståk, ein fredsæl stad med kvile for slitne og trøytt sinn. Mi Svanelid heiter Romådalen.